

De Tao van de Onvoorwaardelijke Liefde

In de oude wereld vroeg een leerling aan de meester:

"Meester, wat is onvoorwaardelijke liefde?"

De meester glimlachte.

"Een woord dat veel mensen gebruiken."

Hij keek de leerling aan.

"Maar weinig mensen begrijpen."

De leerling fronste.

"Is liefde dan niet gewoon liefde?"

De meester stond op.

"Kom mee."

Ze liepen door een vallei waar de lente net begonnen was.

Bloesems kleurden de bomen.

Vogels zongen.

Een zachte wind speelde met het hoge gras.

Na een tijdje kwamen zij bij een appelboom.

De takken hingen vol vruchten.

De meester wees naar de boom.

"Voor wie draagt deze boom zijn appels?"

De leerling keek omhoog.

"Voor iedereen die ze wil eten."

"Ook voor mensen die hem niet bedanken?"

"Ja."

"Ook voor mensen die hem nooit water hebben gegeven?"

"Ja."

De meester glimlachte.

Ze liepen verder.

Bij een beek zag de leerling een vrouw die haar kind vasthield.

Het kind huilde.

Sloeg met zijn handjes.

Was boos om iets dat de leerling niet begreep.

Toch bleef de vrouw rustig.

Ze troostte het kind.

Niet omdat het lief was.

Niet omdat het zich goed gedroeg.

Maar omdat het haar kind was.

De meester keek naar de leerling.

"Zie je het verschil?"

De leerling dacht na.

"Ze houdt niet van het gedrag."

"Maar wel van het kind."

De meester knikte.

Ze gingen zitten aan de oever van de beek.

Het water stroomde rustig voorbij.

"Veel mensen verwarren liefde met goedkeuring."

zei de meester.

"Is dat niet hetzelfde?"

De meester schudde zijn hoofd.

"Wanneer iemand doet wat jij wilt,
en je houdt van hem,
is dat eenvoudig."

Hij liet een blad in het water vallen.

"Wanneer iemand je bewondert,
je gelijk geeft,
je respecteert,
en je houdt van hem,
is dat eenvoudig."

Het blad dreef langzaam weg.

"Maar wat gebeurt er wanneer iemand je teleurstelt?"

De leerling bleef stil.

"Wanneer iemand fouten maakt?"

De meester keek naar het water.

"Wanneer iemand niet voldoet aan jouw verwachtingen?"

De leerling voelde dat de vraag dieper ging dan woorden.

Ze liepen verder.

Aan de rand van het bos zagen zij twee mannen ruzie maken.

Beiden waren overtuigd van hun gelijk.

Beiden luisterden nauwelijks.

Beiden wilden winnen.

De meester bleef staan.

"Van wie heeft de waarheid gelijk?"

vroeg de leerling.

De meester glimlachte.

"Dat is niet de juiste vraag."

"Welke vraag dan wel?"

De meester keek naar de twee mannen.

"Kun je de mens blijven zien
achter zijn vergissing?"

De leerling werd stil.

Ze liepen verder.

Na een lange wandeling bereikten zij een heuvel.

De zon begon langzaam onder te gaan.

Goud licht viel over het land.

De meester keek naar de horizon.

"Onvoorwaardelijke liefde betekent niet
dat je alles goedkeurt."

De leerling luisterde aandachtig.

"Het betekent niet dat je geen grenzen stelt."

"Het betekent niet dat je jezelf laat misbruiken."

"Het betekent niet dat je geen onderscheid maakt tussen goed en kwaad."

De wind streek over het gras.

"Onvoorwaardelijke liefde betekent
dat je de mens niet verwacht met zijn fouten."

De leerling voelde iets verschuiven.

Plotseling dacht hij aan zichzelf.

Aan de fouten die hij had gemaakt.

Aan de momenten waarop hij tekort was geschoten.

Aan de keren dat hij had gewild dat iemand verder keek dan zijn vergissing.

De meester zag het.

"De meeste mensen verlangen niet naar bewondering."

zei hij zacht.

"Zij verlangen naar acceptatie."

De zon raakte de horizon.

"Niet omdat zij perfect zijn."

"Maar omdat niemand perfect is."

De leerling keek naar het landschap.

Een boom groeide.

Een rivier stroomde.

De zon scheen.

Niet omdat de wereld perfect was.

Maar omdat het hun natuur was.

De meester stond op.

"Onthoud dit."

"Voorwaardelijke liefde zegt:

Ik houd van jou zolang jij bent zoals ik wil."

Hij keek naar de laatste zonnestralen.

"Onvoorwaardelijke liefde zegt:

Ik zie jouw fouten.

Ik zie jouw tekortkomingen.

Ik zie jouw worsteling.

En toch vergeet ik niet dat jij een mens bent."

De avond viel.

En terwijl de eerste sterren verschenen, begreep de leerling:

dat onvoorwaardelijke liefde niet betekent dat je blind wordt voor de schaduw.

Het betekent dat je zelfs in de schaduw het licht niet vergeet.

De mens die liefheeft om te ontvangen,
handelt als een handelaar.

De mens die liefheeft om te bezitten,
handelt uit angst.

Maar de mens die liefheeft omdat hij liefheeft,
heeft iets van de natuur begrepen.

Want de zon vraagt geen applaus.

De rivier vraagt geen erkenning.

De boom kiest niet wie zijn schaduw mag ontvangen.

Daarom is onvoorwaardelijke liefde
geen gevoel.

Het is een manier van kijken.

Een herinnering
dat achter iedere fout,
ieder masker
en iedere vergissing,

een mens schuilgaat
die net als jij
probeert zijn weg te vinden. 🕊️ 🌿

Haribol 🙏 🌿 ❤️

Misschien is onvoorwaardelijke liefde wel één van de moeilijkste Tao's. Niet omdat zij ingewikkeld is, maar omdat zij ons uitnodigt om voorbij gedrag te kijken zonder blind te worden voor de gevolgen ervan. Zoals de zon schijnt op de wijze én de dwaas, zonder onderscheid te maken, maar zonder zichzelf daarbij te verliezen. 🌸 ✨ ❤️